

Emma
Heatherington

LETOS
~ o ~
VÁNOCÍCH

A R G O

Emma
Heatherington

LETOS — o — VÁNOCÍCH

Z anglického originálu vydaného nakladatelstvím Penguin (Cornerstore)

v Dublinu v roce 2023 přeložila Lucie Johnová.

Ilustraci na obálku nakreslila Monika Fridrichová.

Grafická úprava a sazba Tereza Králová.

Odpovědná redaktorka Veronika Chaloupková.

Jazyková redakce Tereza Janků.

Jazyková korektura Renáta Krejčí.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

v roce 2025 jako svou 5946. publikaci.

Vytiskla tiskárna TNM Print.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4844-2

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: KOSMAS s.r.o. Za Halami 877

252 62 Horoměřice

tel: 226 519 383.

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

KAPITOLA I

Rose

Nemůžu z něj spustit oči.

Vím, že ten člověk nemůže být Michael, přesto se k němu za zvuků bujaré vánoční muziky, která se line vzduchem, přesouvám blíž a blíž.

Když přes hotelovou halu mířím k leštěnému mahagonovému baru, kde neznámý stojí v hloučku s pár dalšími muži a něco jim vypráví, připomínám si, že musím dýchat. Jeho přátelé si mě ani nevšimnou, visí mu na rtech a jsou samý úsměv a smích, reagují na jeho nesmírné osobní kouzlo.

Temavé vlasy na spáncích protkané šedými nitkami, gesta, která používá. Teď už slyším i jeho nakažlivý smích a mozek se mi rozbíhá na plné obrátky. Vidím linii jeho profilu, vyzařuje z něj taková sebejistota, podmanil si celou místnost. A z hotelových reproduktorů zabudovaných ve stěnách dál vyřvává kýčovitá vánoční hudba.

Už jsem těsně za ním. Ruce se mi chvějí. Než stihnu cokoli říct, otočí se ke mně.

„Takže vy jste ta slavná Rose Quinnová?“

Má okouzlující úsměv.

Padne na mě hluboká sklíčenost.

„Brian Jones,“ podává mi ruku na pozdrav. „Manžel Alice.“

Ruku má hladkou jako hedvábí, ne drsnou a ošlehanou nepřízní počasí jako Michael. Zdvořile se jí chopím, doširoka otevřu oči a nasadím strojený zářivý úsměv.

„No ovšem, Alice! Pro náš tým představuje obrovskou posilu.“

„A už se jí podařilo zapadnout mezi kolegy. Já se tu zatím dal úspěšně dohromady s pár dalšími odloženými manželi a partnery.“

Srdce mi buší až v krku. Nemám daleko k nevolnosti. Tohle se mi ještě nestalo.

V posledních pár letech jsem na Michaela přestala myslet jen málokdy, ale tak silné zmatení myslí, abych měla dojem, že ho zase vidím před sebou, mě zatím nepřepadlo, tedy až dodneška. Jenomže Vánoce jsou za dveřmi a v tomhle období se mi hrdlo svírá nad jeho ztrátou ještě víc než kdy jindy, až hrozí, že jednou provždy zůstanu stát na místě.

„Zrovna jsem se chystala všechny oficiálně přivítat,“ prohlásím a můj tón je v ostrém kontrastu s trýznivou bolestí, kterou právě prožívám. „Prosím, přejděte si všichni do společenského sálu. Pití si samozřejmě můžete vzít s sebou.“

Uvnitř se celá třesu, mé naoko sebejisté vystupování mě však nezradí, na tom jsem tvrdě zapracovala.

Snubní prsten na jeho prsteníčku se zaleskne a cinkne o sklenku, když ji jeho majitel pozvedne a přikývne.

„Hned jsme tam,“ zavolá za mnou, když už odcházím. Rty se mi chvějí, srdce buší jako o závod. S každým krokem cítím, jak se mi do zad vpaluje jeho pohled. „Bude to nádherný večer!“

Mám namířeno do společenského sálu rušného hotelu. Cestou se se svými podřízenými a jejich hosty zdravím úsměvy, vzdušnými polibky a poklonami, které mi jdou i přes můj zármutek opravdu od srdce. Tahle báječná parta lidí si takovýhle večírek zaslouží. Je to to nejmenší, co pro ně můžu udělat.

Vypadáš fantasticky, Mio. Ty šaty ti vážně seknou.

Dej si ještě šampaňské, Luco. Ale kdepak, to víš, že jsi to s tímhle modelem nepřehnal. Jsou přece Vánoce.

Moc mě těší, že jsem se se Simonem konečně mohla seznámit, Nico. Vždyť jsi nám toho o něm tolik vyprávěla.

Další podávání rukou, další vzdušné polibky, další lichotky.

Všechno v hotelu křičí „svátky se blíží“ – od jednohubek přes svařené víno až k přehnané výzdobě, která na mě svítí na každém kroku. Vysoké vánoční stromky s trpytivými ozdobami na pozadí tmavomodrých stěn září, vzduchem se line důvěrně známá hudba a hotelový personál v jasné červených santovských čepičkách nám radostně dolévá. Atmosféra je rozverná, všichni jsou šťastní. Jen já se nemůžu dočkat, až bude tenhle večer za mnou.

Zastavím se ve dveřích společenského sálu, kde teď moji kolegové se svými hosty čekají, až si odbudeme formality a začne opravdová párty. Což je přesně ten okamžik, kdy mám v plánu diskrétně zmizet domů.

Slíbila jsem Carlosovi, že se zdržím alespoň na jeden tanec, přetřpím ještě pár předstíraně žoviálních konverzací, a pak už nechám na něm, aby po zbytek večera všechny ty lidi bavil.

Zhluboka se nadechnu. Uhladím si puntíkovanou sukni se spodničkou kolem boků a pocítím hrdost, že jsem si model na dnešní večer vlastnoručně ušila. Pohodím hlavou, abych dostala černé kučery z obličej, vytáhnu kapesní zrcátko a rychle si poopravím rudou rtěnku.

Dokážu to. Jsem Rose Quinnová, výkonná ředitelka agentury Activate International. Tohle zvládnou. Zacinkám lžičkou o skleničku, aby mi všichni věnovali pozornost, a les známých tváří, které se ke mně rázem otočí, mě okamžitě trochu uklidní.

„Veselé Vánoce, přátelé!“ popřeju všem se zářivým úsměvem. „Díky, že jste si dnes večer dali tu námahu a dorazili, abychom mohli společně oslavit konec dalšího senzačního roku.“

Dojdu do středu společenského sálu a skupinka mých spolupracovníků spustí nadšený potlesk.

„Pojďme si teď připít na dalších dvanáct měsíců, ve kterých znovu dokážeme světu, že jsme nejkreativnější, nejzapálenější a nejtalentovanější tým na poli digitálního marketingu v celém Irsku.“

„Přesně tak!“ zahaleká Carlos. Jeho žoviální postoj a okázalé vystupování jako obvykle prostupují celou místnost. Po třech letech našeho pracovního partnerství jsem se naučila oceňovat, že je nablízku a můžu se na něj soustředit, abych si udržela klidnější mysl.

„Tenhle obor se vyvíjí závratnou rychlostí a neustále se mění, ale my v Activate budeme v globálním digitálním světě i nadále, tak jako vždycky, na míle daleko před ostatními a poletíme dopředu tak prudce, že nás konkurence zvládne jen zpovzdálí sledovat.“

Žaludek se mi křečovitě svírá. Koutkem oka sleduji onoho muže, který vypadá jako Michael, ale mluvím dál. A dál se usmívám.

„Připijme si na další fantastický rok, ve kterém budeme i nadále podporovat a povzbuzovat jednoho každého člena našeho týmu. Jsem neuvěřitelně pyšná na to, čeho jsme dosáhli a čeho ještě dosáhneme. Oddanost, kreativita a nadšení, které každý z vás do naší malé, ale elánem kypící agentury vnáší, pro mě každý den představují obrovskou inspiraci. Připíjím na Activate. Na budoucnost. Na vás.“

Další vlna potlesku. Cinkání skleniček.

Téměř se mi podařilo samu sebe přesvědčit, že to zvládám.

Tady v Dublinu mám práci. Je to jediná věc v mém životě, kterou dělám opravdu dobře.

Jediná věc, kterou si nemůžu dovolit ztratit bez ohledu na to, jak bolestný zármutek prožívám.

„Famózní proslov! Naprosto famózní proslov! No vážně, byla to paráda, zlato!“

„Tohle určitě říkáš všem děvčatům,“ ušklíbnu se na Carlose a vezmu si od něj espresso martini. Slavnostně si přitukneme.

Teď když jsou formality u konce a já si na toaletách stihla poupravit make-up, se z předchozí slabé chvilky pozvolna vzpamatovávám, přesto si však dávám pozor, abych měla neustále v dohledu nouzový východ.

Narovnám Carlosovi extra velký límeček, který mu vzadu na zátylku podivně trčí do prostoru. I ve žluté košili s kašmírovým vzorem, s nímž se ostře tluče oranžový motýlek, vypadá můj společník jako ze škatulky. Ani v libovolné nudné pondělí by Carlos nepůsobil nijak nepatříčně na kterékoli elegantní akci, přesto pracuje v poněkud přeplněné, byť vkusné kanceláři v centru Dublinu. Je mi šestatřicet, takže na mě má deset roků náskok, všichni kolem nás ovšem mají legraci z toho, jak ho mimoděk neustále opečovávám jako kvočna.

„Neříkám to všem a ty to víš,“ nakloní se ke mně a vtiskne mi polibek na tvář. Pak si narovná brýle s kulatými černými obroučkami. Voní jako víno s kořením. „Ty jsi moje nejlepší kámoška. A teď mi pověz, je všechno OK? Bylas sice před chvilkou naprosto senzační, ale stejně se chci radši ujistit.“

Carlosovi nic neunikne.

„Trošičku mě rozhodilo, že si se mnou moje hlava zahrála takovou podivnou hru, ale už jsem v pořádku.“

„Rose? Co se stalo?“

Pokrčím rameny. Dobře vím, že bych Carlosovi o svém prchavém záchvatu šílenství stejně nakonec pověděla.

„Jen taková hloupost. Vážně. Prostě jsem na chvíli znejistěla, už je to pryč. A co ty, povídej, co hodláš dělat o svátcích? Těšíš se, že si budeš moct užít pár dní volna? Osobně se nemůžu dočkat, až prostě vypnu a nebudu chvíli dělat vůbec nic.“

Carlos zvedne jedno obočí.

„Hmm, no tak dobře. Poviš mi to, až budeš připravená se mi svěřit. A teď mi prosím tě řekni, že sis to moje pozvání na Vánoce k nám domů nechala projít hlavou. Táta koupil další prkýnko na sýry a nové

skleničky na víno – z křišťálového skla – čistě pro případ, že by sis to rozmyslela. A taky se konečně praštil přes kapsu a investoval do scrabblu. Je to nová, limitovaná edice.“

Míříme k oknu, k vysokému stolu s barovými stoličkami. Jednu si zaberu pro sebe tím, že si na ni položím stříbrnou kabelku s korálky, která kdysi, v šedesátých letech, patřila mé dnes už zesnulé babičce Molly. Tak jako většina mých věcí je i tahle kabelka na světě déle než já.

„To je od něj strašně moc milé,“ řeknu Carlosovi, když se usadíme každý na své stoličce. „Ale dobře víš, že tohle divadýlko hraju jenom kvůli dnešku. Na slavení Vánoc prostě ještě nemám sílu.“

„Ale Rose –“

„Myslím to vážně, nejde to,“ vysvětlím mu snad už postopadesáté.

„Ale proč se pořád takhle trestáš?“ ztiší hlas do šepotu. „Copak už sis nevytrpěla dost?“

„Prostě to ještě nezvládnou,“ odpovím mu – taky šeptem. „Dneska se fakt snažím, ale lepší už to nebude. A pak mám v plánu žádné plány na svátky nemít, stejně jako loni a předloni. Od zítřka si беру prodloužené volno, a až se vrátím, budou všechny ty vánoční zmatky za námi a já se budu moct zase pustit do práce, svěží a plná energie.“

Carlos se zamračí, v hnědých očích mu probleskují obavy. Z horka v sále se mu zamlžily brýle, a tak si je sundá a mezi řečí si přešetří skla.

„Nikdo po tobě přece nechce, abys na sebe byla takhle tvrdá, Rose,“ připomene mi, obočí ustaraně svaštěné. „A neříkej mi, že máš přece George. George se nepočítá.“

Napiju se koktejlu a rozhlédnu se kolem, abych se ujistila, že v doslechu není žádný z našich zaměstnanců. Naštěstí se teď většina z nich ruku v ruce pohupuje v rytmu koled a před pusou si drží láhev od šampaňského jako mikrofon. Na prchavý okamžik zatoužím, abych i já byla zase v jejich věku, znovu tak šťastná. Znovu neohrožená a bezstarostná, jako by mi celý svět ležel u nohou.

Všichni ostatní v naší malé, ale úspěšné agentuře si myslí, že letos o Vánocích nechávám rušný život velkoměsta za sebou, abych mohla svátky strávit se stárnoucími rodiči a milující sestrou na severu Irska, odkud pocházím. Domnívají se, že jsem to tak dělala i v několika minulých letech, tedy od té doby, co jsem přesídlila do Dublinu i se svým psem z útulku, srdcem rozbitým na tisíc kousků a zbytkem sil, který mi vystačil právě tak na to, abych získala zaměstnání, kde se mi podařilo za relativně krátkou dobu pracovat až na vrchol.

„Ať půjdu kamkoli a budu dělat cokoli, George bude vždycky se mnou,“ podaří se mi na mého obchodního partnera usmát. „Je to vynikající společník.“

Carlos zvedne oči v sloup.

„A víc si pochutná na kouscích masa v aspiku než na pečeném krocanovi na slavnostní večeři,“ pokračuju. „Neopije se, ale i tak většinu dne prospí. Můj George je prostě ideální vánoční parťák.“

„Takže tě neláká představa, že bys ho přes svátky někam odložila a pro změnu si zaletěla do teplých krajů?“

V předstírané hrůze si položím ruku na hrud.

„Já a George jsme tým, Carlosi. Jsme nerozluční. Jsme –“

Mám na jazyku, že jsme rodina, jenže v tu chvíli se mi sevře žaludek, protože si vzpomenu na svou skutečnou rodinu tam na severu, jejíž členové si nepřejí nic jiného, než abych Vánoce strávila s nimi, tak jako kdysi.

„Už jsi to, že budeš o Vánocích zase sama, volala mámě?“ Zdá se, že mi Carlos čte myšlenky.

„Ne.“

„A Sarah jsi to řekla?“

Zavrtím hlavou.

„Ale, Rose...“

„Zatím jim to říct nedokážu,“ opáčím co nejtíšeji, ale aby mě přes ty protivné vánoční koledy bylo pořád ještě slyšet. Sálem se nese

chraptivý smích, který by pro mě v minulosti představoval pohlazení na duši, teď mi však jen připomíná, jak mizerně se cítím. „Děsím se zklamání, které uslyším v mámině hlase, až jí řeknu, že na Vánoce zase nepřijedu. Ale já to potřebuju, Carlosi. Musím to tak udělat.“

Uhne pohledem. Ví, co se mi chystá říct.

„Uvědomuješ si, že až se jednou konečně zase rozhodneš, že chceš Vánoce trávit s celou rodinou, bude možná už příliš pozdě? Víš stejně dobře jako já, že se život může v jediném okamžiku obrátit vzhůru nohama.“

Chvilí nejsem schopná promluvit. Žaludek se mi při té představě prudce zhoupne.

„Já to vím, Carlosi. Opravdu,“ povzdychnu si a přitom cítím, jak se mi na rty dere přiznání. „Nenaštví se, ale před chvíličkou mě přepadla taková představa – měla jsem dojem, že ho zase vidím. Ten člověk mu byl jenom hrozně podobný, to mi bylo jasné, ale –“

Carlos se mi pokusí skočit do řeči, ale já pokračuju.

„Podívej, ještě než něco řekneš, sama dobře vím, jak je to hloupé a trapné. Samozřejmě mi bylo jasné, že on to být nemůže, ale přesto jsem si nemohla pomoci a musela jsem se na něj jít podívat zblízka.“

„A tohle tě tedy před chvílí tak rozhodilo?“

„Ano,“ přikývnu a cítím, jak se mi oči zalévají slzami.

„Je mi to hrozně líto, zlato,“ povzdychne si Carlos. „A ne, nepřijde mi to hloupé ani trapné. Jenom hrozně smutné. Je mi to moc líto.“

Vyschne mi v krku. Už je skoro nejvyšší čas se vytrazit.

„Když se ten člověk otočil a... no prostě, chybělo jenom takhle maličko, abych se úplně znemožnila. Carlosi, myslíš si, že mi začíná šplouchat na maják? Byl to manžel jedné z těch nových holek v týmu, Alice. Ale já se na okamžik, na jeden báječný okamžik nechala unést představou, že je Michael pořád ještě tady.“

Kousnu se do rtu a odvrátím hlavu. Bez ohledu na to, jakou přecitlivělost ve mně dokáže vyvolat pár koktejlů, dnes večer plakat prostě

nebudu. V zármutku nad ztrátou Michaela už jsem si v Carlosově společnosti za zavřenými dveřmi vyplakala oči, rozhodně se ale nehodlám sesypat i před všemi ostatními.

„Ach, Rose, ty mi lámeš srdce,“ sklouzne Carlos z barové stoličky, aby se mohl přisunout blíž. „Ale všechno to zvládáš vážně moc dobře. Hezky krůček za krůčkem, vzpomínáš? Já přece vím, jak šíleně těžké pro tebe bylo sem dneska přijít a přede všemi se tvářit takhle statečně.“

Rozhlédnu se po místnosti. Můj tým pro mě znamená hrozně moc. Jakkoli je to pro mě dnes bolestné, nepřichází v úvahu, že bych tyhle lidi nechala na holičkách a nepřišla jim poděkovat za další fantasticky úspěšný rok. Slíbila jsem sama sobě, že kvůli nim budu hrát divadlo, i když to mimo jiné znamená, že musím tančit a usmívat se, ačkoliv bych se nejradši stočila do klubíčka a předstírala, že žádné Vánoce neexistují.

„A jestli doopravdy věříš, že ti pomůže Vánoce přežít, když je budeš trávit o samotě,“ pokračuje Carlos, „nebudu tě přesvědčovat, aby sis to ještě rozmyslela. Ale nesmíš mít pocit, že nemáš jinou možnost, zlato. Takhle to nebude navždycky.“

„Já vím, já vím,“ podaří se mi usmát se. „Možná je to letos naposled, kdy mám pocit, že musím být o Vánocích sama.“

Carlos přikývne a sevře mi ruku ve své. Má takový ten typ obličeje, který by člověk moc rád namaloval, samé ostře řezané rysy doplněné brýlemi, které nejspíš stály víc než celé mé dnešní oblečení i s doplňky.

Je mi jasné, že se chystá změnit téma rozhovoru, aby mě znovu přiměl k úsměvu. Poznám to na něm, protože mu z tváře najednou zmizí hluboká účast nad mým zármutkem a on se začne pohupovat v bocích a luskat prsty do rytmu písně Mariah Carey, která duní kolem nás.

„Ty sis tuhle písničku objednal, co?“ zeptám se ho. Nakrčím nos a po tváři se mi mimoděk rozlije upřímný úsměv.

„Ani náhodou.“

„Vzhledem k tomu textu je to od tebe dost necitlivé, nemyslíš? *All I want for Christmas is you* – nechci k Vánocům nic než tebe?“ neubráním se smíchu, přestože je mi vlastně do pláče. „Já tuhle pitomou odhovačku fakt nenávidím.“

Carlos zvedne ruce nad hlavu a svíjí se do rytmu, přešlapuje z nohy na nohu a dál luská prsty.

„Jenom jeden tanec, koneckonců jsi mi ho slíbila, ne? Pak se budu tvářit, že jsi dostala nějaký záhadný střevní virus a musela ses vytrazit – tak jak jsme se domluvili.“

„No dobře, fajn, ať je po tvém,“ opáčím. Tohle je pro mě sice nejděsivější období v roce, ale pořád musím vést firmu a platit účty, což často znamená, že mi v případě potřeby nezbývá než odstavit smutek na vedlejší kolej. „Jenom jeden tanec a potom vypadnu.“

Rozzáří se mu oči. Můj zrak padne na Michaelova dvojníka, který stojí opodál, v jedné ruce pivo, druhou má zastrčenou v kapse. Cítím na sobě jeho pohled, ale tvářím se, že jsem si ničeho nevšimla. Možná jsem smutná a osamělá, ale rozhodně nemám náladu s někým flirtovat, a už vůbec ne s mužem, který je ženatý.

Razíme si s Carlosem cestu mezi rozzářenými lidmi, kteří se baví, zpívají a tančí jako o život. A já vzápětí tancuju taky.

Mé tělo se pohybuje, ale v hloubi duše jsem hromádka neštěstí.

Nechci k Vánocům nic jiného než být zase sama sebou, jenže tohle přání mi ani Vánoce splnit nedokážou.

Když se dostanu domů, hned ve dveřích mě s jazykem visícím z tlamy vítá George, obrovská uslintaná hora černo-bílé jemňounké srsti. Jsem sice vyčerpaná na těle i na duchu, ale přesto se s ním zvládnu pomazlit, ještě než si stihnu sundat kabát.

Skloním se k němu, podržu ho za ušima a on téměř zapřede rozkoší.

„Dáme ti něco dobrého, co říkáš?“

Svým způsobem znamenal ten vánoční večírek úžasný úspěch, tedy až na tu chvilku, kdy mi nečekaná vzpomínka na Michaela málem spustila panický záchvat. Jinak se mi dařilo šikovně se vyhýbat nadšeným otázkám, jak hodlám trávit tu svou prodlouženou dovolenou na přelomu roku, případně se z odpovědi obratně vyhat a záhy se ze společnosti nenápadně vytrahovat a odnést si domů správnou míru opojení z těch pár drinků, po kterých se mi, jak doufám, bude líp usínat.

Jenže teď, když jsem zpátky doma a čekají mě celé dva týdny každoroční dovolené, na mě znovu dolehne smutná realita osamělých Vánoc.

Co ty dva týdny, během kterých zbytek světa slaví, jako by se zase psal rok 1999, budu dělat? Do samotného „dne D“ zbývá ještě devět dní. Proč jsem se i tentokrát, tak jako vždycky, prostě nezahrabala do práce?

A to jsem kdysi tuhle část roku milovala.

Mé skromné dětství je prodchnuto vzpomínkami na velké rodinné sešlosti v našem poněkud zchátralém rodinném domě. Pokaždé se mi vybaví, jak táta v obýváku přikládá do krbu a máma si při čištění růžičkové kapusty a škrábání mrkve falešně prozpěvuje.

Já měla vždycky pod palcem veškerou výzdobu. Zdobila jsem stromeček, starala se o to, aby každá místnost v domě působila slavnostním dojmem, a obzvlášť hrdá jsem byla na slavnostní uspořádání hlavního jídelního stolu. K výrobě vlastnoručních dekorací jsem přistupovala s puntičkářskou pečlivostí už od té doby, co jsem byla dost stará, abych zvládla používat lepidlo a třpytky. Dokonce si vzpomínám, že jsem jednou ve škole vyhrála cenu za nejkrásnější ozdobu doprostřed stolu, kterou tvořilo roztomilé polínko s červenou svíčkou uprostřed poprášené umělou jinovatkou. Utíkala jsem tehdy domů a umístila ho doprostřed stolu nazdobeného k večeři, která překypovala láskou.

Spolu s mou sestrou Sarah jsme na Boží hod vařily horkou čokoládu a roznášely ji nejbližším sousedům. S touhle tradicí jsme vlastně

pokračovaly i v dospělosti a bez ohledu na to, kam ve světě nás tou dobou zrovna zavál vítr, jsme si na Vánoce obě vždycky našly cestu domů.

Ale to už neplatí.

Od té doby, co jsem před pár lety přišla o Michaela, trávím Vánoce sama s vypnutou televizí, telefonem se ztišeným vyzváněním a jedinými dvěma prostředky na utlumení bolesti – alkoholem a starým dobrým Georgem. Jako bych stála před cihlovou zdí, která je příliš vysoká, než abych ji dokázala přelézt, a zároveň se nedokážu přimět, abych se ji pokusila zbořit. Doneslo se ke mně, že Michaelova matka Evelyn bývá v tomhle období taky jako ochromená. Po té nehodě jsem ji navštívila, ale byla duchem příliš vzdálená, takže se mi s ní nepodařilo navázat kontakt, a pocit viny mi bránil v důraznějších snahách na tom něco měnit. Po synově smrti se úplně uzavřela před světem, nedokázala zvednout hlavu a kohokoli k sobě pustit, dokonce ani mě ne.

Obzvlášť ne mě. Mám obavy, že mi jeho smrt klade za vinu právě tak, jako si ji kladu za vinu já sama.

A tak ve mně teď pouhá zmínka o Vánocích probouzí výčitky svědomí a strach, které ve mně kynou jako těsto, až mě začnou dusit. Bez ohledu na to, jak moc bych chtěla domů, tam prostě jet nemůžu.

Nejde to. Nezasloužím si to.

Skopnu z nohou boty s vysokými podpatky a zhroutím se na sedačku, kde se ke mně přidá George a jako vždycky se ke mně přitulí.

„Myslím, že jsem to dneska zvládla dobře, Georgi,“ sdělím svému nejvěrnějšímu společníkovi. „A teď jsme tu jenom ty a já, kamaráde. Ty, já, zatažené závěsy a knížky a hromada filmů, abychom se nenudili.“

Nejspíš bych si měla jít lehnout, místo toho ale zapnu televizi, jen aby mě z obrazovky uvítala rozjařená kráska na pláži. Na sobě má bikiny a santovskou čepici, v ruce vášně vyhlížející koktejl a pje ódy na zimní dovolenou v teplých krajích.

Že bych si zaletěla někam za sluníčkem, jak mi navrhoval Carlos?

Ne. Představa, že bych se sbalila a někam vypadla, mi sice v tuhle chvíli připadá velmi lákavá, ale měla bych špatné svědomí, že tu nechávám George samotného.

Ale mohli bychom se vydat někam blíž, ne? Nemůžu sice jen tak nasednout do letadla s hafanem z útulku, který má tendenci očurávat cizím lidem nohy, ale mohla bych se vypravit někam tady v Irsku, čistě abych změnila prostředí.

Tak a teď už brečím.

Chybí mi Michaelovy dotyky, pocit bezpečí, který jsem mívala v jeho náručí, jeho moudrá slova, vždycky tak poetická a uklidňující. Stýská se mi po tom, jak mi před usnutím něco šeptával do ucha, i když jsme měli jen těch ukradených pár hodin, než ode mě musel zase odjet kvůli práci, která ho nutila cestovat po celém světě.

Michael by mi poradil, co o Vánocích dělat – jen kdyby mohl.

„Kam bychom tak vyrazili, Georgi?“ zeptám se podřimujícího psa vedle sebe. Má tolik slušnosti, že když zazní jeho jméno, zvedne jedno ucho, ačkoli jinak zůstává pohroužen v říši snů. „Vsadím se, že by tě v tomhle ročním období bavilo prozkoumávat nějakou novou pláž, vid? Nebo si jen tak běhat po lese. Mohli bychom si místo toho povalování doma vyrazit někam, kde bychom byli dál schovaní před světem, ale přitom bychom měli pocit, že Vánoce přece jen tak nějak slavíme, co říkáš? Někam, jako je...“

Najednou mi na mysli vytane důvěrně známá chalupa. Zdraví mě jako starou kamarádku, láká mě k sobě, sděluje mi, že v ní budu šťastnější, než kdybych zůstala sama tady v Dublinu.

Ale ne... to nejde.

Zavřu oči, abych ten obraz zaplašila, ale jenom ho tak vidím ještě jasněji. Tuhle chaloupku dobře znám. Jasně vidím, jak stojí na samotě a z doškové střechy vyzařuje tradice, mám před očima červené přední dveře, které mě zavedou do bezpečného hnízda bezpečí a radosti.

Zalije mě teplo sálající z rozpálených kamen, cítím vůni hořící rašeliny a vzduch je prosycený vřelostí.

Během pár vteřin mě záchvat zvědavosti přiměje, abych si to místo vyhledala v telefonu. Jako by nade mnou v danou chvíli najednou převzal vládu osud a připravil mě o veškerou sebekontrolu.

A tady to je, přímo přede mnou v celé své slávě.

Chalupa Mořská vyhlídka: útulné útočiště na samotě u svěžího zeleného lesíku a jen kousek od Atlantického oceánu. Domácí mazlíčci vítají... Do nesmírně malebné idylické vesničky, která působí až kýčovitě líbezně a nabízí neopakovatelnou přátelskou atmosféru, je to odsud, co by kamenem dohodil. V okolí najdete i fanadský maják, písečné pláže a spoustu dalších atrakcí. Pohodlí, soukromí a klid zaručeny.

Při pohledu na fotografii se mi sevře srdce a rozbolavělou mysl mi zaplaví něžné vzpomínky na dny dávno minulé, kdy jsem v tomhle stavení trávil část letních prázdnin a poslouchala vyprávění babičky Molly, která mi líčila příhody ze svých dětských let.

Vzápětí si ale přečtu, co je pod nabídkou připsané menším písmem.

„Přes Vánoce Mořskou vyhlídku nepronajímáme,“ stojí na stránkách Airbnb. „Omlouváme se, jestli vám to zkřížilo plány. Na shledanou na jaře.“

No ovšem.

Po Irsku jsou rozesety stovky podobných chalup a chat, a tak projdu ještě celou řadu dalších webových stránek, nicméně všechny objekty, kam si s sebou člověk může vzít i psa, už jsou obsazené. Můj náhlý rozmar jen tak se takhle těsně před svátky sebrat a někam vypadnout, mi najednou přijde směšný. Tohle je koneckonců nejkrásnější období v roce. Přinejmenším pro všechny ostatní.

Znovu se vrátím k jinak naprosto dokonalé Mořské vyhlídce a hltám očima fotografii na monitoru. Nemůžu odtrhnout pohled. Tahle chalupa se mi nenápadně dostala pod kůži. Jako by mě na dálku objímala.